

Arrest

nr. 326 588 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen 20 maart 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 1 februari 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 23 februari 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 24 oktober 2024.

1.3. Op 29 november 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1997 in Pereira in het departement Risaralda, Colombia.

Sinds uw geboorte tot december 2006 woonde u in het departement Tolima tot u en uw gezin ontheemd werden en verhuisden naar Marsella, in het departement Risaralda. Hier woonde u in het huis van uw moeder tot uw vertrek naar België.

U heeft twee kinderen samen met uw ex-partner J.(...) F.(...) G.(...) V.(...) (cg: (...); ov: (...)): Juan P.(...) G.(...) G.(...) ((...))2013) en S.(...) G.(...) G.(...) ((...) 2020). Uw moeder M.(...) O.(...) O.(...) G.(...) (cg: (...); ov: (...)), uw broer S.(...) G.(...) O.(...) (cg: 17/19183; ov: 8.547.948), uw zus A.(...) T.(...) G.(...) O.(...) (cg: (...); ov: (...)) en uw ex-partner J.(...) F.(...) G.(...) V.(...) (cg: (...); ov: (...)) bevinden zich momenteel in België. U heeft nog een halfbroer, A.(...) L.(...) O.(...), die zich in Spanje bevindt.

Na uw studies werkte u in de landbouw en werkte u ook als huishoudhulp. Sinds de geboorte van uw kinderen werkte u niet meer.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: U en uw gezin woonden in Tolima tot jullie daar ontheemd werden door de aanwezigheid van de guerrilla's. Daardoor verhuisden jullie naar Marsella in december 2006. Uw economische situatie is altijd zwaar geweest. Uw moeder had weinig middelen en uzelf had later ook een moeilijke financiële situatie. U bent van oordeel dat u gestigmatiseerd werd in Colombia omwille van uw ontheemding. U vindt dat er in Colombia een gebrek aan opportuniteiten is en u vindt het leven daar duur. Jullie moesten van het minimum leven en kwamen vaak niet rond.

De wijk waarin u en uw gezin woonden, kampte met een drugsproblematiek. U vond de situatie niet gepast voor uw kinderen. Uw zoon hing rond op straat met slechte vrienden, echter kon u niets tegen hem inbrengen aangezien uw toenmalige partner dit niet toestond. U vreest dat uw zoon in de voetsporen van zijn drugsverslaafde vader en oom zou treden en voor uw dochter vreest u de onveiligheid in Colombia in het algemeen.

U kreeg de diagnose van schildklierkanker in februari 2023. U volgde enkele behandelingen in Colombia en zette de medische opvolging verder in België.

U verliet Colombia samen met uw toenmalige partner J.(...) F.(...) G.(...) V.(...) (cg: (...); ov: (...)) en uw twee kinderen op 19 maart 2023 en jullie kwamen toe in België op 20 maart 2023. In oktober ging u en J.(...) F.(...) uit elkaar. Op 1 februari 2024 diende u samen met uw kinderen een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, de geboorteaktes van uw kinderen en een bewijs van ontheemding van de Unidad para las Victimas d.d. 24 januari 2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u al in oktober 2022 besloot om Colombia te verlaten (NPO, p. 21) en dat u uw vertrek bent beginnen voorbereiden in november 2022 (NPO, p. 22). U kwam aan in België op 20 maart 2023 en u diende uw verzoek om internationale bescherming pas in op 1 februari 2024 (NPO, p. 21). U heeft zich in de periode tussen uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming voor geen enkele procedure aangemeld, bijgevolg had u geen geldig verblijfsstatuut. De reden waarom u zo lang heeft gewacht, wijt u aan het feit dat u prioriteit gaf aan uw gezondheidsproblemen. U regelde eerst uw medische afspraken, u werd geopereerd en dan volgde de periode van herstel (NPO, p. 22). Het CGVS is echter van oordeel dat wanneer iemand een persoonsgerichte vrees koestert dat zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, zeker in uw geval aangezien uw moeder en uw broer al op 1 december 2017 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend en de procedure dus kenden. Aangaande de door u voorgehouden stigmatisering verklaart u dat mensen niet zo vaak socialiseren met ontheemden en dat u op school merkte dat jullie met de vinger werden nagewezen omwille van de ontheemding. Echter zijn dit de enige twee indicaties van de volgens u voorgehouden stigmatisering tegenover u die u kan geven. Er werd expliciet gevraagd of u los van deze twee zaken nog andere gebeurtenissen in verband met het stigma rond de ontheemding kan geven, waarop u antwoordde van niet (NPO, p. 13). In die mate dat er een zekere vorm van minachtig, stigmatisatie of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het loutere feit te kunnen worden nageroepen en beledigd is betreurenswaardig maar loopt op zichzelf niet op tot vervolging. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te

noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Wanneer u wordt gevraagd een voorbeeld te geven over uw eigen leven inzake het mislopen van opportuniteiten, vertelt u dat u tussen 2007 en 2008, wanneer jullie zijn vertrokken uit Tolima, heel graag wilde studeren maar dat dat niet kon aangezien uw moeder daar het geld niet voor had. Er was enkel geld om de basisbenodigdheden te voorzien en u moest werkjes doen voor anderen wanneer u iets extra wilde kopen (NPO, pp. 13-14). Echter heeft u wel de kans gehad om uw middelbaar af te werken (NPO, p. 7), ook heeft u nog een kookopleiding gevolgd (NPO, p. 25). Wanneer u wordt gevraagd of u meer recentelijk nog problemen heeft gekend, haalt u aan dat u met de EPS (Entidades Promotoras de Salud, een openbare ziekteverzekering in Colombia) problemen heeft gekend aangezien ze u niet wilden helpen. U haalt aan dat u op een lange wachtlijst stond om een echografie en een afspraak met de endocrinoloog te krijgen. Doordat er geen beschikbare data waren bij de EPS heeft u besloten om geld te sparen om bij een privé-instantie een echo te laten doen. Met het resultaat bent u teruggaan naar de EPS waarop ze wederom zeiden dat u op een wachtlijst komt te staan. Uiteindelijk was het half februari 2023, enkele weken voor uw vertrek naar België, uw beurt bij de EPS (NPO, p. 14). U bent nog naar vier à vijf afspraken gegaan (NPO, p. 15), echter heeft u het proces stopgezet omdat de verdere data niet meer overeenstemden met uw vlucht naar België die op dat moment al geboekt was (NPO, p. 14). Volgens uw verklaringen is de geneeskunde in Colombia toch slecht en wilde u in België verder geholpen worden terwijl u samen met uw moeder, partner en kinderen kon zijn (NPO, p. 15). Uit uw verklaring valt af te leiden dat u wel degelijk kon rekenen op medische verzorging in Colombia en dat u op geen enkele grond werd gediscrimineerd. U moest enkel uw beurt afwachten aangezien u op een wachtlijst stond. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wanneer u wordt gevraagd of u zelf ooit te maken had met discriminatie verwijst u louter naar de algemene situatie door te zeggen dat 'Regeringen, de raadsleden in de gemeente en in deelgemeenten meestal mensen die ontheemd zijn, parasieten noemen' (NPO, p. 17). Op de vraag of u zelf ooit te maken had met verbaal geweld in die aard zegt u dat jullie soms raar werden bekeken of bedelaars werden genoemd omdat jullie ontheemd waren (NPO, pp. 17-18), echter is het nooit verder gegaan dan verbale beledigingen zegt u zelf (NPO, p. 18). Waar u nog economische problemen aanhaalt en verklaart dat voeding en onderwijs zeer duur zijn en dat jullie van het minimum moesten leven (NPO, p. 12), dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u in concreto hierdoor lijdt doordat u gestigmatiseerd zou worden door uw ontheemding.

Wat de problemen van uw zoon betreft vindt u de wijk waar jullie woonden niet gepast voor uw zoon omwille van de drugsproblematiek die heerst in de wijk (NPO, p. 12; 19) en dat u de vrienden van uw zoon problematisch zijn (NPO, pp. 16-17). Echter haalt u geen concrete feiten aan die de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigen. De vader van uw zoon verkoos een losse opvoeding voor jullie zoon en vond het niet erg dat hij rondhing. U vond dit niet kunnen, maar u kon niets inbrengen tegen uw toenmalige partner omtrent de opvoeding van jullie zoon. Uw zoon bracht na school de dag door op het sportveld of in de bossen, maar hij had vrienden die klusjes deden voor drugsdealers volgens uw verklaringen. Echter geeft u zelf aan dat u niet weet of uw zoon dit ook deed (NPO, p. 16). Uw zoon heeft nooit te maken gehad met de politie, heeft nooit iets meegemaakt op straat en heeft nooit te maken gehad met discriminatie in Colombia (NPO, p. 17). Het CGVS is van oordeel dat er geen indicatoren zijn om ervan uit te gaan dat uw zoon een persoonsgerichte vrees moet koesteren bij terugkeer naar Colombia.

Als laatste dient te worden opgemerkt dat u een betere toekomst voor de kinderen als voornaamste drijfveer van jullie reis naar België beschouwt (NPO, p. 17). Het is bijzonder opmerkelijk dat u zelf aangeeft dat het een mogelijkheid zou zijn voor u en uw kinderen om in de toekomst terug te keren naar Colombia als jullie in België een goede opleiding kunnen krijgen en genoeg inkomsten kunnen genereren (NPO, pp. 22-23). Een uitspraak als deze staat in contrast met eender welke voorgehouden vrees in Colombia die u zou koesteren.

Samenvattend dient te worden gesteld dat er geen persoonsgerichte vrees tot vervolging in uw hoofde worden vastgesteld bij terugkeer zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw Colombiaans paspoort, de paspoorten van uw kinderen en de geboorteaktes van uw kinderen indicaties van jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Op zich stelt het CGVS het gegeven dat u in 2006 het slachtoffer werd van ontheemding niet in vraag. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd

door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3 en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoekster de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster besloot al in oktober 2022 om Colombia te verlaten en begon deze reis in november 2022 voor te bereiden. Verzoekster kwam in maart 2023 aan in België en diende haar verzoek om internationale bescherming pas in op 1 februari 2024. Dat verzoekster eerst haar medische afspraken regelde kan niet worden aanvaard als uitleg nu iemand die een persoonsgerichte vrees koestert, zo snel mogelijk een verzoek zou moeten indienen, vooral nu haar moeder en broer reeds in 2017 een verzoek hadden ingediend en de procedure aldus kennen;

(ii) wat betreft de voorgehouden stigmatisering omwille van haar ontheemd zijn vb. dat mensen niet socialiseren met ontheemden waardoor zij op school vaker met de vinger werd gewezen, dient te worden opgemerkt dat dit de enige indicaties zijn van de voorgehouden stigmatisering. In die mate dat er een zekere vorm van minachtig, stigmatisatie of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Voorts wordt aangaande de ontheemding het volgende geoordeeld:

(a) wanneer aan verzoekster wordt gevraagd een voorbeeld te geven over haar eigen leven inzake het mislopen van opportuniteiten, verklaart verzoekster dat zij tussen 2007-2008 wilde studeren maar dat het om financiële redenen niet kon. Echter heeft ze wel haar middelbaar afgewerkt en een kookopleiding gevolgd. Het ander probleem dat zij heeft gekend is met de openbare ziekteverzekering in Colombia (EPS), met name dat zij voor haar onderzoeken op lange wachtlijsten stond. Verzoekster heeft echter het gehele proces stopgezet omdat de verdere data niet overeenstemden met haar reeds geboekte (vliegtuig)vluchtdata naar België. Uit deze verklaringen blijkt dus dat zij wel degelijk kon rekenen op medische verzorging in Colombia en zij op geen enkele grond werd gediscrimineerd;

(b) wanneer verzoekster werd gevraagd of ze ooit met discriminatie werd geconfronteerd, verwijst ze slechts naar algemene informatie. Het is ook nooit verder gegaan dan verbale dreigingen;

(c) de aangehaalde economische problemen, met name dat voeding en onderwijs zeer duur zijn en dat ze van het minimum moesten leven, zijn niet voldoende. Verzoekster slaagt er niet in om hiermee aan te tonen dat ze *in concreto* lijdt doordat ze gestigmatiseerd zou worden door de ontheemding;

(iii) de aangehaalde drugsproblematiek in de wijk waarin ze woonde en de slechte vrienden van haar zoon, vormen geen concrete feiten die de toekenning van internationale bescherming aan haar zoon rechtvaardigen. Haar zoon heeft nooit te maken gehad met politie of discriminatie, heeft nooit iets meegemaakt op straat waardoor er geen indicatoren zijn om ervan uit te gaan dat haar zoon een persoonsgerichte vrees moet koesteren bij een terugkeer naar Colombia;

(iv) verzoeksters voornaamste drijfveer om naar België te komen is dat er een betere toekomst is voor kinderen in België; dat zij stelt dat er een mogelijkheid is om in de toekomst terug te keren naar Colombia indien ze genoeg inkomsten hebben gegenereerd, staat in contrast met eender welke voorgehouden vrees die zij zou koesteren;

(v) de neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk

op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van verzoekster vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster geen steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij bijzonder kwetsbaar is en niet één maar twee keer is moeten vluchten en steeds een leven als ontheemde in eigen land heeft beleefd. Zij voegt hieraan toe dat zij getraumatiseerd is door de slechte behandelingen, de stigmatisering en de algemene onveiligheid. In dit verband zet verzoekster verder uiteen dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij wordt behandeld voor kanker en het onterecht is dat er geen bijzondere steunmaatregelen werden genomen.

Verzoekster laat na inzake haar bijzondere kwetsbaarheid en trauma enige verdere en concrete duiding te verstrekken. De Raad benadrukt voorts dat er in het kader van haar preciaire gezondheid naar aanleiding van de diagnose kanker, tot op heden geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat van verzoekster geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht of dat er bijkomstige maatregelen dienden te worden gehandhaafd inzake haar persoonlijke onderhouden. Uit de opgetekende verklaringen bij de DVZ en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat, rekening houdende met de genomen maatregelen, het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat haar toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

Zij toont bovendien niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze er geen tegemoetkoming werd verleend of welke bijzondere noden hadden moeten worden genomen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen bovendien zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, deel 'DVZ'). Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van het verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ d.d. 21 februari 2024 vraag 1). Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze plaatsvond. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Inzake verzoeksters kankerdiagnose wordt vastgesteld dat zij in België de nodige onderzoeken en behandelingen heeft ondergaan en momenteel medicatie neemt die zij levenslang moet innemen (NPO, p. 4). Verzoekster heeft op geen enkel moment verklaard of aangetoond dat deze medicatie van invloed zou zijn op haar vermogen om het persoonlijk onderhoud te ondergaan.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekster en haar gezin werden in december 2006 door de aanwezigheid van guerrillagroepen ontheemd. Sindsdien zijn zij het slachtoffer geweest van stigmatisering en hebben zij regelmatig te maken gehad met slechte behandelingen. Daarenboven verkeerde het gezin in een precaire economische situatie, wat de gevolgen van de ontheemding nog zwaarder maakte. Verzoekster vreest bovendien dat haar zoon in Colombia in het criminele milieu terecht zou kunnen komen en wenst hem daarom in België een betere en veiligere toekomst te bieden.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekster in oktober 2022 besloot om Colombia te verlaten en deze reis in november 2022 begon voor te bereiden. Verzoekster kwam in maart 2023 aan in België maar diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 1 februari 2024. Dat verzoekster eerst haar medische afspraken regelde kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming, nu iemand die een persoonsgerichte vrees koestert, zo snel mogelijk een verzoek zou moeten indienen, vooral nu haar moeder en broer reeds in 2017 een verzoek hadden ingediend en de procedure aldus kennen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met haar problematische medische situatie ten gevolge van kanker.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing inzake de motivering over haar medische situatie is gestoeld op de vaststelling dat de door verzoekster geschetste medische problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Door in het verzoekschrift nogmaals te verwijzen naar haar medische toestand, slaagt verzoekster er niet in enig bewijs te leveren van het feit dat de problemen waarmee zij geconfronteerd wordt in verband staan met één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag.

De medische problemen ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft hiervoor voorzien in een verschillende procedure. Deze problematiek is een exclusieve bevoegdheid van de DVZ. Zij oordelen of de medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia. Voor de beoordeling van de aangehaalde medische problemen dient verzoekster zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook terecht wordt vermeld in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster stelt dat zij niet eerder in de mogelijkheid was om een verzoek in te dienen en dit niets afdoet aan het risico ingeval van terugkeer, benadrukt de Raad dat dit element wel degelijk afbreuk doet aan het feit verzoekster een nood zou hebben aan internationale bescherming, van iemand die werkelijk zo'n nood heeft, kan worden verwacht dat zij die nood aanhaalt en bescherming vraagt zodra zij daartoe de kans heeft. Verzoekster heeft een jaar lang gewacht zonder stappen te ondernemen. Bovendien waren haar familieleden reeds op de hoogte van de procedure en konden zij haar hierin bijstaan.

3.3.6.4. In de bestreden beslissing wordt voorts geoordeeld dat wat betreft de voorgehouden stigmatisering en het ondervinden van moeilijkheden met sociale contacten, dient te worden opgemerkt dat dit de enige opgegeven indicaties zijn van de voorgehouden stigmatisering. In die mate dat er een zekere vorm van minachtig, stigmatisering of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Verzoekster meent dat bij de beoordeling van haar verzoek geen rekening werd gehouden met het UNHCR-handboek en richtlijnen betreffende de determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Vluchtelingenverdrag en dat de vrees als gegronnd moet worden geacht indien de verzoeker redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn of haar land van herkomst ondragelijk is geworden.

Er dient op gewezen dat deze richtlijnen, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat een beoordeling zich *in concreto* opdringt.

Voor verzoekster is de bewoording in de bestreden beslissing omtrent verbale bedreigingen incorrect nu het weldegelijk om stigmatisering en uitsluiting van de maatschappij inhoudt en de elementen die zij heeft uiteengezet aldus onterecht als onvoldoende zwaarwichtig worden aangemerkt.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster werd ontheemd en dat zij betreurenswaardige gevolgen heeft gekend. Echter zijn haar verklaringen in dit verband niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging. Bovendien dateert de ontheemding van 2006 en is de vrees bijgevolg niet actueel. Verzoekster heeft zich nadien nog kunnen vestigen in Marsella (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 21 februari 2024, vraag 10), is naar school kunnen gaan, heeft een kookopleiding gevolgd en heeft nadien verscheidene jobs uitgeoefend (administratief dossier, 'Verklaring DVZ' d.d. 21 februari 2024, vragen 11-12). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift geen andere problemen aanhaalt die zij omwille van haar ontheemding zou hebben gekend.

3.3.6.5. Wat betreft verzoeksters ontheemding wordt verder in de bestreden beslissing geoordeeld dat wanneer aan verzoekster wordt gevraagd een voorbeeld te geven over haar eigen leven inzake het mislopen van opportuniteiten, zij verklaart dat zij tussen 2007-2008 wilde studeren maar dat het om financiële redenen niet kon. Verzoekster heeft echter haar middelbaar afgewerkt en een kookopleiding gevolgd. Verzoekster verklaarde verder dat zij problemen heeft gekend met de openbare ziekteverzekering in Colombia (EPS). Zij zou naar aanleiding van een medisch onderzoek op een lange wachtlijst zijn gezet waardoor zij zich genoodzaakt voelde om naar een privékliniek te gaan. Voor het verkrijgen van de resultaten werd verzoekster nogmaals op een wachtlijst gezet. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoekster, ondanks dat zij na een bepaalde termijn wel degelijk kon rekenen op openbare medische verzorging en zij op geen enkele grond werd gediscrimineerd, besloot het gehele proces stop te zetten omdat de verdere data niet overeenstemden met de data van haar vluchten naar Europa. Verzoekster kan een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten tot de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat wanneer verzoekster werd gevraagd of ze ooit met discriminatie werd geconfronteerd, zij slechts naar algemene informatie verwijst en in haar geval enkel werd geconfronteerd met verbale bedreigingen.

Verzoeksters aangehaalde economische problemen, met name dat voeding en onderwijs zeer duur zijn en dat ze van het minimum moesten leven, is evenmin voldoende om een vrees voor vervolging te vormen. Verzoekster slaagt er niet in om hiermee aan te tonen dat ze hierdoor *in concreto* lijdt doordat ze gestigmatiseerd zou worden naar aanleiding van de ontheemding.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de appreciatie van de commissaris-generaal subjectief is. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringemenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoekster stelt dat de economische situatie is gelinkt aan de status van een ontheemde. Zij voegt hieraan toe dat zij geen sociaal netwerk heeft en gediscrimineerd wordt. Zij meent verder dat haar situatie haar nog kwetsbaarder maakt nu zij en haar partner uit elkaar zijn en zij als alleenstaande moeder moet instaan voor de kinderen.

De Raad benadrukt in dit verband dat hoewel verzoekster ontheemd was, zij de middelbare school heeft afgerond en een kookopleiding heeft gedaan en nadien verscheidene jobs heeft uitgeoefend waardoor zij aldus een bepaalde zelfredzaamheid toont (administratief dossier, 'Verklaring DVZ' d.d. 21 februari 2024, vragen 11-12). Wat betreft haar sociaal netwerk, merkt de Raad op dat op basis van haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar vader (administratief dossier, 'Verklaring DVZ', vraag 13A) grootouders, tantes en neven (NPO, p. 10) nog in Colombia wonen.

Verzoekster stelt verder dat zij weliswaar een job had maar slecht werd betaald en zij werd uitgebuit waardoor zij geen normaal leven kon leiden. In dit verband wordt herhaald dat de motivering van verweerder inzake de indicaties van verzoekster en dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn, ook hier betrekking op heeft.

3.3.6.6. Inzake de problemen van haar zoon wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de drugsproblematiek die heerste in de wijk waarin ze woonden en het feit dat haar zoon slechte vrienden heeft, dat dit geen concreet feit is dat de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt. Haar zoon heeft nooit te maken gehad met politie, heeft nooit iets meegemaakt op straat en heeft nooit te maken gehad met discriminatie in Colombia waardoor er geen indicatoren zijn om ervan uit te gaan dat haar zoon een persoonsgerichte vrees moet koesteren bij een terugkeer naar Colombia.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift dat de risico's die zij zouden kunnen lopen weldegelijk terecht zijn nu zij hetzelfde heeft zien gebeuren met haar eigen broer. Met dergelijke argumentatie slaagt verzoekster er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. De Raad merkt op dat verzoekster zich met dit betoog louter beperkt tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen wat geen afbreuk doet aan de motivering van verweerder. De Raad voegt hieraan toe dat verzoekster met betrekking tot haar zoon geen concrete verklaringen heeft afgelegd aangaande deze elementen waardoor het zich beperken tot hypothesen onvoldoende is om aannemelijk te maken dat hij een risico loopt om slachtoffer te worden in dit verband.

3.3.6.7. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoekster tot slot in het licht van de algemene problematiek in Colombia een betere toekomst wil voor haar kinderen en dat ze verklaarde dat er een mogelijkheid is om in de toekomst terug te keren naar Colombia indien ze in België genoeg inkomsten hebben gegenereerd. Dit staat volgens hem in contrast met eender welke voorgehouden vrees die zij zou koesteren.

In zoverre verzoekster met betrekking tot haar verklaring dat ze nog zou kunnen terugkeren naar Colombia, verwijst naar de context met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de gehele motivering aangaande haar vluchtrelaas. Deze verklaring ondermijnt immers eveneens haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst.

Wat betreft haar verwijzing naar het ontbreken van een sociaal netwerk, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.6.5. van dit arrest.

3.3.6.8. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het voordeel van de twijfel inzake haar verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker als waarachtig overkomt. Wanneer verzoekster, zoals *in casu*, verklaringen heeft afgelegd waaruit blijkt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft, voldoet zij onder andere niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat haar het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Voor het overige volhardt verzoekster in eerder afgelegde en onvoldoende ernstig bevonden verklaringen, poneert zij een vrees voor vervolging en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan plaatsen.

3.3.6.9. Wat betreft de neergelegde documenten oordeelt de commissaris-generaal dat deze niet bij machte zijn om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. De neergelegde paspoorten en geboorteakte zijn immers louter indicaties van de identiteit en herkomst. De ontheemding die in 2006 plaatsvond en waar verzoekster het slachtoffer van werd, wordt niet in vraag gesteld. Echter kan hieruit geen actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde worden vastgesteld.

Wat betreft verzoeksters betoog in het verzoekschrift, merkt de Raad op dat het niet ernstig is om op algemene wijze op te werpen dat er geen actueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van ontheemden. Verzoekster laat na *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van haar relaas of stukken in het dossier niet of onvoldoende werden onderzocht. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. De Raad verwijst tevens naar wat de commissaris-generaal stelt over de neergelegde stukken en eigent zich deze motieven toe. Wat betreft haar betoog inzake de subjectiviteit kan worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.6.5. van dit arrest.

In zoverre zij stelt dat en haar kinderen worden gevisieerd en geen aanspraak kunnen maken op effectieve bescherming, merkt de Raad vooreerst op dat er geen concrete verklaringen of stukken zijn voorgelegd die kunnen aantonen dat zij persoonlijk werden gevisieerd of problemen hebben gehad en zich aldus niet heeft moeten wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Dergelijke toekomstige vrees in hoofde van verzoekster is aldus zeer hypothetisch en onwaarschijnlijk.

Verzoekster verwijst ook naar algemene informatie aangaande de moeilijke situatie van kinderen in Colombia. Deze verwijzing naar algemene informatie is niet van die aard om aan te tonen dat verzoeksters zoon een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoekster heeft immers uiteengezet dat zij een betere toekomst voor haar zoon wil (NPO, p. 12, 16-17) en heeft geen melding gemaakt van zaken zoals deze die in deze stukken aan bod komen.

3.3.6.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

3.3.6.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een

permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van de laatste verblijfplaats van verzoekster in Colombia en de bovenstaande vaststellingen (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 21 februari 2024, vragen 5 en 10) waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Marsella in het departement Risaralda worden beoordeeld.

Het departement Risaralda blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Risaralda niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

In zoverre verzoekster verwijst naar het ontbreken van een formulering van een intern vluchtalternatief, wijst de Raad er op dat vermits er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoekster of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de motivering van verweerder kunnen ontkrachten, een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant is.

In zoverre wordt verwezen naar de ineffectieve bescherming van de Colombiaanse autoriteiten en er geen optreden is van de politie tegen alle soorten van geweld, wordt het volgende opgemerkt. Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoekster sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET